

Nederlands – Dutch

Wat is mogelijk...

Door John Shortell
Copyright © 2004 tot 20 21

Dit is een verhaal dat je zal verrassen en misschien zelfs moeite zal hebben om te accepteren wat er werkelijk is gebeurd. Als u een ervaren “ wonder als ” jezelf evenement , of getuige geweest om één , nu weet je dat je niet alleen bent en het ' s ok om erover te praten. Veel van deze wonderen gebeuren en mensen wijzen ze af vanwege de houding van de mensen om hen heen. Ik was gezegend met een moeder die in wonderen geloofde en die in mij koesterde.

Dit isn ' t gewoon een verhaal, het ' s een kans voor u om te leren dat alles mogelijk is in je eigen leven. Door middel van het verhaal zal ik vertellen over wat ik heb geleerd en hoe ik deze vaardigheden heb kunnen oefenen en ontwikkelen , waarvan ik denk dat we ze allemaal hebben.

Ik raadde niet alleen wat er nodig was , hoewel ik al vroeg in mijn leven vertrouwde op wat ik intuïtief wist en op 28-jarige leeftijd begon ik deze vaardigheden actief te trainen , te oefenen en te ontwikkelen tot het punt dat dit verhaal niet alleen mogelijk was , maar misschien, zelfs onvermijdelijk . Het is mijn bedoeling om je te laten zien dat je deze vaardigheden kunt leren en verandering in je leven kunt creëren, ongeacht de omstandigheden waarin je je bevindt .

Als je geïnteresseerd bent om weer controle over je leven en omstandigheden te krijgen, lees dan verder en neem contact met mij op zodat we het proces ook voor jou kunnen starten. Als je alles al onder controle hebt en het voor jou van een leien dakje gaat, dan ben je net als ik. Ik was niet op zoek naar iets dat lijkt op wat ik hier aanbied , omdat ik al succesvol was en al kleinere wonderen in mijn leven aan het creëren was. Wat ik realiseerde is dat wat voor mij werd aangeboden toen ik 28 maken het mogelijk d me om gemakkelijk te leren anderen om precies wat ik doe. Een groot deel van mijn leven zou ik hierover met anderen praten en ze waren niet op een plek die ze accepteerden of begrepen wat ik deelde. Dit misschien jij ook. Voor sommigen van ons is onze les om beter te worden in het delen met anderen wat we al weten. Voor sommigen van jullie is het de prioriteit om deze informatie zelf te leren .

Wat het ook voor jou is, ik verzeker je dat er hier waarde voor je is, al was het maar om het ijs te breken dat dingen waarvan we dachten dat ze onmogelijk waren in feite mogelijk zijn en zelfs waarschijnlijk kunnen worden...

Ok dus het verhaal is dat ik in slaap viel achter het stuur van mijn auto en tegen een paal aan botste en die avond belandde op de intensive care en de medische staf verwachtte niet dat ik de nacht zou overleven. De volgende dag wilden ze 1,5 van mijn longen en wat andere organen eruit halen .... 2,5 dagen later liep ik het ziekenhuis uit zonder operatie.

Dus .....

Wat is mogelijk wanneer.....

- Ik ken mijn eigen doel
- Ik vertrouw mezelf tot het punt waarop ik bereid ben mijn passie en hartsverlangen te volgen en ik waardeer mijn eigen gevoeligheid en inspiratie

Het leven voor het auto-ongeluk

Mijn hele leven wist ik dat ik mensen zou helpen zichzelf en hun innerlijke intuïtie te vertrouwen. Ik begon een bedrijf om mensen te leren waar ze vandaan komen, waar ze naartoe gaan en waarom ze hier zijn, en om zichzelf spiritueel te begrijpen. Ik gaf deze parttime sinds 1987 .

In plaats van dit spirituele bedrijf te laten groeien, raakte ik afgeleid en begon ik een ander bedrijf .

Toen mijn bedrijf groeide en echt van de grond kwam, was dat omdat ik me concentreerde op het helpen van mensen met hun gezondheid terwijl ik ijverig aan mijn eigen gezondheid werkte. Ik nam ongelooflijk krachtige voedingssupplementen en deelde met iedereen mijn resultaten (die mogelijk het gevolg waren van deze supplementen) .

Het was nadat ik begonnen met het nemen van deze supplementen die dingen leek te beginnen met het veranderen in mijn lichaam. Ik heb lang geleden geleerd dat wanneer iemand supplementen neemt en ze geen verschil merken, de supplementen mogelijk onvoldoende zijn voor die persoon. Kijken naar het leven van mensen te veranderen, en zie ing hen verschijnen om hun gezondheid en zich te ontdoen herwinnen ding zich van de pijn, dat ze gekomen waren gewoon accepteren, was zeer inspirerend voor mij. Ik had het grootste deel van mijn leven pijn geleden en niemand was in staat om enkele simpele waarheden uit te leggen die, toen ik ze toepast, een enorm verschil maakten voor mijn gezondheid. Het was toen dat ik erg gefocust was op het helpen van wie ooit de hulp wilde hebben.

Ik deed mezelf een belofte dat wanneer mijn resterende inkomen uit dit gezondheidsbedrijf \$ 5000 per maand zou bereiken, ik terug zou gaan om mensen te helpen mezelf spiritueel te begrijpen en hun reis door het leven. Mijn inkomen bleef groeien tot ver boven de \$ 10.000 per maand en ik was mijn belofte vergeten. Mijn hele focus lag op het genereren van meer inkomsten. Op de een of andere manier begon ik te luisteren naar de mensen om me heen wiens focus in hun leven geld was. Ik realiseerde me niet dat ik niet op het goede spoor zat voor wat *ik* met *mijn* leven wilde doen .

Hoe vaak gebeurt het niet dat wat ons hart schreeuwt, we uitstellen tot er iets anders is gebeurd. Voor de meeste mensen heeft dit tegenwoordig vaak te maken met geld.

Het was toen dat .....

Auto-ongeluk 29 juni 2003

Ik faciliteerde dat weekend op het platteland een leiderschapskamp voor de leiders in ons gezondheidsbedrijf . Iedereen was moe en vertrok op zondag halverwege de middag naar huis.

Ik vertrok rond 16.00 uur omdat ik op weg naar huis een afspraak had voor het avondeten met een aantal klanten. Lynette (mijn toenmalige vrouw), Helen (mijn zus) en enkele anderen bleven erop aandringen dat iemand met me mee zou reizen om me gezelschap te houden. Ik was heel duidelijk dat ik alleen zou gaan.

Ik ging vol goede moed op pad, echt tevreden met het werk dat we dit weekend hadden gedaan. Het weekend ging over het helpen van mensen om verantwoordelijk te zijn voor hun succes en om te beseffen dat ze controle hebben over de resultaten in hun leven.

Ik kwam ongeveer een uur na de reis van drie uur in een stad aan en voelde me erg moe en slaperig. Aan de andere kant van deze stad viel ik achter het stuur in slaap. Blijkbaar was er iemand die volgde en ze zeiden dat ik begon te weven, maar bleef aan mijn kant van de weg, en begon ook te vertragen.

Mijn auto sloeg dwars door tegemoetkomend verkeer over de weg en toen ik aan de andere kant van de weg in de greppel kwam, werd de airbag opgeblazen en werd ik wakker. Wanneer airbags worden opgeblazen, vult de auto zich met een wit poeder en dus kon ik niets zien. Ik begreep niet waarom ik niets kon zien.

Omdat ik helemaal niets kon zien, geen idee had waar ik de auto heen moest sturen en ik raakte een boomstronk langs mijn rechter zijdeur, ik stuurde meer naar links en botste toen tegen een talud met een pijp erin (een oprit) en de twee voorbanden lekten. Ik raakte toen een poortpaal aan mijn rechterkant en sloeg verder naar links. Ik voelde de auto langs de zijkant van een grote dijk naar beneden rijden. Dit was een diepe V-afvoer. Ik was op de bodem van de afvoer die er langs liep.

Het stof van de airbag was nu voldoende neergedaald om de elektriciteitspaal voor me te zien opkomen ... heel snel. Ik probeerde weg te sturen en de auto reageerde helemaal niet op het stuur (ik ontdekte later dat de banden waren opgeblazen).

Op het moment dat ik zag de paal komen, mijn leven flitste voorbij mijn ogen. Ik zag Lynette (toen echtgenote) en Amber (dochter van 3 jaar oud) en mijn doel en ik wist dat dit niet mijn tijd was om te sterven.

Ik zei nadrukkelijk tegen mijn engelen:
"Dit is het niet, mijn tijden zijn niet op!"

Op het moment dat ik dit zei, kwam er wit licht van bovenaf in de auto en omringde me in een werveling en wikkelde me in een cocon van beschermende energie. Tegelijkertijd kreeg ik een visioen van de auto die tegen de paal sloeg en met mij erin tot rust kwam en toen liep ik naar de voorkant van de auto met twee helpende mannen, één aan elke kant van mij. Ik WIST toen dat het goed zou komen.

Ik ontspande me en gaf me over aan het ongeluk, wetende dat het goed zou komen. ***Ik was totaal niet bang en vertrouwde volledig.***

Ik bleef de hele tijd bij bewustzijn en toen de auto tot stilstand kwam, wist ik dat mijn borstwond ernstig was, maar ik stond nooit toe, zelfs niet voor een fractie van een seconde, dat ik zou sterven. Ik vertrouwde op het visioen dat ik kreeg van mijn team van spirituele helpers dat ik wegliep van het ongeluk en in orde was.

De auto raakte de paal (politie geschat 85 km/u) in het midden van de voorkant van de auto en kwam daarna tot stilstand. De persoon die me volgde zei dat ik versnelde in de paal. Blijkbaar gebeurt dit omdat mensen niet beseffen dat ze het gaspedaal hebben ingetrapt en niet de rem.

De auto kwam tot stilstand en ik worstelde wanhopig om lucht in mijn longen te krijgen. Het was alsof ik buiten adem was (later ontdekte ik dat mijn longen zich met bloed vulden).

Er was nergens bloed. In feite was de enige snee die ik opliep door het ongeluk een kleine snee in mijn rechterscheenbeen, waar maar één centimeter bloed uit druppelde.

Twee mannen kwamen naar mijn kant van de auto rennen en ik schreeuwde dat de auto in brand stond (het stof van de airbag leek op rook). Ze probeerden de autodeur te openen en werden achteruit geslingerd door elektrische schokken.

We dachten dat de auto werd geëlektrificeerd door de auto-accu.

Ik was nu in staat om kleine ademhalingen te nemen.

Ik pakte voorzichtig een rol contant geld van \$ 700 die ik in de console en mijn mobiele telefoon had.

Ze probeerden een behoorlijk aantal keren om het portier te openen totdat ze het bestuurdersportier open kregen door hun vingers in de bovenkant van het portier te steken waar het was geknikt en toen trokken ze eraan. De hele tijd dat ze de deur vasthielden kregen ze elektrische schokken. Elk paneel van de auto was verbogen. De auto was een stuk korter! Het bestuurdersportier was ook beschadigd door een boomstronk in de sloot.

Toen de deur eenmaal open was, zeiden ze dat je geen metalen onderdeel aan mocht raken. Dus ik zwaaide heel voorzichtig centimeter voor centimeter rond en stapte alleen uit. De twee mannen pakten elk een arm en leidden me naar de voorkant van de auto waar ik ging zitten. Dit gebeurde precies zoals het visioen dat ik had.

Ik wist in mijn hart dat als ik zou gaan liggen, ik zou sterven. Ik wist dat het goed zou komen als ik bleef zitten. Ik zat met mijn knieën omhoog en mijn handen hielden mijn borst vast en mijn hoofd leunde naar voren. Op het moment dat ik ging zitten, begon ik energie naar mijn lichaam te kanaliseren en zag in mijn geest dat alles binnenin zichzelf beter dan voorheen herstelde. Elke seconde was ik gefocust op de taak om mijn lichaam weer op te bouwen.

Overall stopten auto's.

Airbags zijn niet effectief bij een ongeval met meerdere botsingen, omdat ze worden geactiveerd bij de eerste botsing, wat in mijn situatie de greppel was en niet wanneer ik het nodig had. De airbag was toen nutteloos toen ik de paal raakte (in feite staken er bouten uit het stuur waar ik hem raakte).

Het was zondagmiddag 17.00 uur in de winter, nog steeds wat licht maar het was koud, bewolkt met een koude bries die waaide.

Mensen kwamen aanrennen.

Een vrouw kwam naast me gehurkt zitten en zei dat ze verpleegster was. Ze stelde me verschillende vragen, waarvan ik me herinner dat ik zei dat ik in orde was, maar veel pijn had en moeite had met ademen.

Iemand deed een zilveren 'ruimtedeken' om me heen voor warmte. De koude wind blies op mijn rug.

Lynette reed ongeveer een uur achter me, dus ik wist dat ik haar moest bellen. Ik wist ook dat ze nog niet binnen mobiel bereik was. In haar auto zaten Amber, April (stiefdochter) en mijn zus Helen die erg zwanger was van een tweeling.

Ik belde en liet een bericht achter,
'Hallo schat, ik wil je even laten weten dat ik een beetje een grapje heb gehad en dat ze me voor controle naar het ziekenhuis brengen. Alles is in orde.'

Ik belde toen Michael, een goede vriend van mij, die in het kamp was en die in de stad woonde waar ik zojuist doorheen was gekomen en die slechts 10 minuten verwijderd was.

Ik belde en zei:
"Michael Ik heb een ernstig auto-ongeluk gehad en ik heb je hulp nodig. Lynette zal hier binnenkort zijn en ik heb je hier nodig als ze hier komt, ik ben bij die en die afslag.'

Michael arriveerde in ongeveer 10 minuten ter plaatse

Ik vroeg Michael om de twee mannen te zoeken die me uit de auto hebben gehaald, omdat ik ze wilde bedanken. Michael kwam naar me toe en zei dat NOBODY de auto had moeten aanraken omdat de paal die ik raakte 66.000 volt droeg en dat de isolatoren waren gebroken en dat de drie draden kortsluiting maakten langs de paal en door de auto. Hij zei dat iedereen die de auto aanraakte waarschijnlijk zou sterven.

Hij liep door de menigte en vroeg iedereen of ze wisten wie de twee jongens waren die me eruit hadden gehaald. Hij kon ze niet vinden en mensen zeiden dat niemand de plaats van het ongeval had verlaten.

De politie arriveerde en vroeg me of ik alleen in de auto zat. Ik zei automatisch "Nee". Ik dacht helemaal niet waarom ze me vroegen. Ze gingen weg en kwamen terug en vroegen me opnieuw of ik alleen in de auto zat en opnieuw zei ik "Nee". Ze kwamen voor de derde keer terug en vroegen met grote bezorgdheid in hun stem "was er iemand bij je in de auto?". Ik realiseerde me waarom ze me vroegen terwijl ze op zoek waren naar een lichaam. Ik was verrast dat ik Nee zei en nu zei "Nee, er zat niemand bij mij in de auto".

De ambulance arriveerde.

De Ambulancemedewerker stelde mij enkele vragen. Hij besloot toen dat ik naar het grote ziekenhuis in de dichtstbijzijnde stad moest gaan

De ambulancemedewerkers probeerden me op de ruggengraatplank te leggen. Ze hadden me maar 2 cm naar achteren bewogen en ik schreeuwde dat ik moest stoppen. De pijn was ongelooflijk en ik wist dat ze me niet op die manier konden laten zakken vanwege alle spanning in mijn lichaam. Ze hebben me toen weer rechtop gezet.

Ik moest mijn lichaam stevig vasthouden om het te beschermen met de duidelijk gebroken ribben. Ik wist dat als ze me zouden laten zakken zoals ze van plan waren, er iets vreselijks zou gebeuren, dat het zelfs mijn dood tot gevolg zou kunnen hebben.

In mijn hoofd vroeg ik mijn engelen "wat ga ik doen?"

Mijn engelen zeiden dat ik standvastig moest zijn en het over moest nemen, en hen vertellen wat ze moesten doen. Mijn engelen zeiden tegen mij: "Herhaal de mensen wat we tegen jullie zeggen."

Dus herhaalde ik heel vastberaden tegen de ambulancemedewerker wat mijn engelen tegen me zeiden, maar ik vertelde hem niet waar de instructies vandaan kwamen,

“Dit is wat we gaan doen, een paar mannen zullen de ruggengraatplank verticaal hard tegen mijn rug houden en langzaam steeds harder en harder blijven duwen totdat ik in staat ben om al mijn spieren te ontspannen (die extreem strak waren van het vasthouden van mijn lichaam samen) en ik zou toestaan dat het bord al mijn gewicht op zich nam. Als ik me ontspannen voel en mijn spieren heb losgelaten, leun ik dan volledig op het bord. Dan kun je op mijn teken het board heel langzaam en soepel laten zakken zodat ik mijn spieren niet weer aanspan. Als ik eenmaal ben neergelaten, kun je me langs het bord duimen. Dit duurt ongeveer 15 minuten”

Ik kreeg mezelf mentaal bij elkaar toen ik losliet. Op dit punt moest ik deze mannen en mijn engelen volledig vertrouwen. Ik wist dat ik mijn leven in hun handen legde. Ze deden dit en ik zei dat ik mij en het bord moest laten zakken, maar het moest soepel en langzaam gaan! Het heeft even geduurd. Toen ik eenmaal was neergelaten, zei ik dat ze me langs het bord moesten duwen.

Ze deden dit en tilden me toen op de kar.

De mannelijke paramedicus kwam met mij naar achteren.

Eenmaal in de ambulance zei hij dat hij me morfine zou geven en ik zei "Nee".

Hij vroeg me "heb je geen pijn?" Ik zei: "pijn zoals je je niet kunt voorstellen, ongelooflijke pijn".

"Dus waarom wil je geen morfine?" hij vroeg.

Ik antwoordde: "De pijn is het enige dat me op aarde vasthoudt. Ik kno w in mijn hart dat als ik had morfine dat ik gewoon zou afdrijven in de dood. Ik kno w de pijn i s houdt me op basis van de aarde, het houden van me aanwezig zijn om het feit dat ik nog steeds ha heb een fysiek lichaam”.

“Ik wil erbij zijn als we in het ziekenhuis aankomen en kunnen voelen wat er met me gebeurde, zodat ik ze precies kon vertellen wat er aan de hand was”. . Door dit te zeggen stelde ik mezelf ook in de toekomst dat ik levend en klaar in het ziekenhuis zou aankomen om essentiële informatie aan het personeel te geven. Ik heb nooit overwogen dood te gaan . Dus de volgende dagen sprak ik voortdurend over mijn toekomst en wat er zou gebeuren. Dit was geen bewuste keuze maar een gevolg van mijn onwrikbare overtuiging dat ik zou leven.

{Als kind stootte ik vaak mijn tenen en werd ik gekwetst met dat intense soort pijn. Op een dag vroeg ik mijn engel hoe ik dit soort pijn kan elimineren, mijn engel zei: "je kunt de pijn niet elimineren, maar je kunt het accepteren, er één mee zijn, beseffen dat het een functie heeft." Dus ik dacht bij mezelf: wat is het doel van pijn? Ik realiseerde me dat pijn was om me te vertellen dat er iets mis was en dat deel van mijn lichaam aandacht nodig had. Dus ik vroeg

mijn engel opnieuw: "Is pijn een indicator van een gebied in mijn lichaam dat aandacht nodig heeft?" Het antwoord was "Ja".

Ik vroeg toen: "dus als ik erken dat de pijn zijn werk heeft gedaan en ik me nu volledig bewust ben van de aandacht die het gebied nodig heeft en ik begin met het nemen van de nodige actie, dan is de pijn niet meer nodig?" het antwoord was "Ja".

Ik begon dit als kind te oefenen, ik denk dat ik niet meer dan 10 jaar oud was toen ik dit gesprek had met mijn spirituele helpers (engelen), en wat ik had geleerd over pijn werkte. Ik begreep over het kanaliseren van energie naar een gebied dat genezing nodig had, zoals ik begreep over het opleggen van handen en hoe krachtig dit was voor genezing. Ik kon mijn teen stoten en onmiddellijk de boodschap van de pijn accepteren en toegewijde actie ondernemen die was

- 1) accepteer de boodschap van de pijn en bedank het voor het doen van zijn werk,
- 2) energie naar het gebied kanaliseren
- 3) ontspan volledig, zet elke gedachte weg dat de pijn "pijn doet", alleen dat het een bericht verzendt dat nu is geaccepteerd.
- 4) De pijn zou onmiddellijk verminderen en vaak helemaal verdwijnen. }

De ambulanceman die bij me was, zei dat de rit naar het volgende stadje zwaar was en ik zei OK.

We reisden langzaam en zonder sirenes (niet zeker van de lichten)

De rit was traag en pijnlijk.

Ik voelde elke hobbel en elke beweging was extreem pijnlijk. Ik bleef me concentreren op hoe ik wilde dat mijn lichaam zou zijn, Fit, Gezond, Sterk en Wel. Ik visualiseerde mijn lichaam als genezen en compleet.

Kort nadat we naar het ziekenhuis vertrokken, ging mijn mobiele telefoon en zag ik dat het mijn afspraak was waar ik naartoe zou gaan toen ik het ongeluk kreeg. Ik zei dat ik moest bellen. Ik moest haar laten weten dat ik niet zou komen omdat zij en haar familie me verwachtten voor het avondeten. Hij zei dat hij de nekbrace niet zou losmaken. Terwijl de telefoon rinkelde, zei ik heel streng om het ongedaan te maken en hij zei alleen als ik beloofde mijn hoofd niet te bewegen. Ik zei ja en hij maakte het los. Ik nam de oproep aan en zei dat ik onze afspraak niet zou kunnen maken en dat ik de afspraak voor twee weken zou moeten verzetten en ze was OK. Ik verontschuldigde me en nam afscheid. Ik was onbewust bezig met het opzetten dat ik iets had om naar toe te gaan, want het was **absoluut** duidelijk dat ik zou herstellen en over een week of zo op die afspraak zou zijn.

Ik sprak ook op de mobiele telefoon met Michael.

Ik kwam tegelijk met Lynette en Amber in het ziekenhuis aan. En Michael arriveerde ook in zijn auto.

Toen ik naar binnen werd gerold, hoorde ik de mannelijke ambulancemedewerker de verpleegsters over mij vertellen, maar ik kon niets verstaan van wat hij zei.

We waren op de spoedafdeling.

Ze wilden mijn kleren afknippen en ik zei dat ik ze mijn poloshirt niet zou laten afknippen omdat het shirt dat ik droeg een heel belangrijk shirt voor me was en ik het wilde blijven dragen. Ze legden uit hoe moeilijk het zou zijn om het eraf te krijgen en ik zei oké, laten we beginnen.

Het deed enorm pijn om het eraf te krijgen, omdat ik mijn armen moest optillen en ronddraaien.

Ik had gebroken ribben en een gebroken borstbeen en nog steeds geen pijnstillers.

Amber en Lynette kwamen binnen en Amber pakte mijn hand en vroeg me "Papa, gaat het goed met je?"

Op dit punt stopte iedereen en was er volledige stilte terwijl ze op mijn antwoord wachtten.

Ik draaide mijn hoofd en ik keek haar in de ogen en zei wijzend naar alle verpleegsters en artsen om me heen "zie al deze mensen rondrennen?" "Ja" antwoordde Amber.

"Ze rennen allemaal rond omdat ze op dit moment niet beseffen dat het goed komt met mij!"

Je kon een speld horen vallen in die eerste hulp. Niemand bewoog of zei iets gedurende misschien 15 seconden.

Amber glimlachte en ontspande zich en we bleven elkaars hand vasthouden.

Ik *probeerde* niet bewust positief te spreken en gebruikte bewust technieken zoals praten over mij in mijn toekomst, maar dit is wat er gebeurde, de meeste gesprekken en gedachten die ik had gingen over het feit dat ik in de toekomst iets met iemand zou doen. Ik realiseerde me dit pas een paar jaar later, dat dit was wat ik had gedaan.

Ik heb veel werk gedaan om mijn innerlijke discipline op te bouwen om krachtig en positief te spreken over de omstandigheden waarin ik me bevond.

Ik stond geen enkele negativiteit toe in mijn bewustzijn. Ik was van plan om iedereen om me heen in mijn sfeer van "dit is hoe dit gaat uitpakken" te brengen. Ik voelde een enorme steun van de geest en voelde de aanwezigheid van geesten om me heen. Ik voelde me scherp en helder met mijn visie. Er was een volledige afwezigheid van angst. Ik bleef erop vertrouwen dat alles goed zou komen.

Ik geloof dat wat ik deed voor iedereen mogelijk is, of je nu in God, Jezus, Boeddha, Mohammed, de Geest of wie dan ook of zelfs niemand gelooft. Het is eigenlijk de diepte van de verbinding met je God, of jezelf, die alles mogelijk maakt wat je maar voorstelt.

Dit kan alleen gebeuren als je jezelf hebt toegestaan kwetsbaar te zijn en jezelf hebt toegestaan onvoorwaardelijk van JEZELF te houden. Hier is echt iets voor nodig, vooral moed.

Het vereist het loslaten van alle weerstand.

{Als ik me verzet, concentreer ik me eigenlijk op het object waar ik me tegen verzet.

Wat op me afkomt, wordt aangetrokken met een reden en ik weet meestal niet wat de reden is. Als ik me ergens tegen verzet, dan houd ik het ervaren ervan uit. Dit ding waar ik me tegen verzet, maakt deel uit van de basis die me in staat stelt om mijn toekomst BOVENOP te bouwen. Als ik het niet in mijn leven toelaat, gaat mijn leven in een vasthoudpatroon en blijft datgene waar ik me tegen verzet naar boven komen.

Onbewust blijf ik de ervaring aantrekken die me zal helpen uitgroeien tot de persoon die ik ooit in mijn toekomst moet zijn, die persoon zal in staat zijn om te gaan met een toekomstige situatie waar jij in het hier en nu niet klaar voor is.

Hoe vaak komen we op een plek in ons leven aan en zeggen we tegen onszelf: "Die ervaring die ik in mijn verleden had, heeft me geholpen klaar te zijn voor dit volgende avontuur in mijn

leven". Als ik de ervaringen omarm die in mijn leven worden aangetrokken, ga ik met vrijheid en gemak door het leven en kom ik op het juiste moment op de juiste plaats.

Soms verzetten we ons tegen de reden die ANDEREN ons geven om iets te doen, meestal omdat het hun reden is en hen ten goede komt en niet ons. Als ik kijk, en natuurlijk zal ik vinden, mijn reden voor het hebben van een bepaalde ervaring, dan omarm ik de ervaring en stop ik met weerstand te bieden.

Soms verzet ik me omdat ik niet duidelijk ben over mijn grotere doel en dit is alsof ik in het donker wordt voortgeduwd terwijl ik niets kan zien en niet weet wat er voor me ligt.

Denk er eens over na... als ik niet weet wat er voor me is, wil ik langzamer gaan, maar als ik weet wat er voor me is en het is donker, dan zal ik met meer vertrouwen naar voren kunnen stappen.

Als ik terugdenk aan een ervaring die ik heb gehad en die ik krachtig heb gehanteerd, vraag ik mezelf af: "wat heeft me voorbereid op dit moment?" dan zal ik inspiraties hebben die me helpen begrijpen, zien, weten en voelen hoe deze eerdere ervaring me klaar had gemaakt voor de ervaring waar ik nu over nadenk.

Ik heb les van dit spul voor een aantal jaren en werkte aan *Living is* . }

Ik lag daar een tijdje terwijl ik Ambers hand vasthield en met Lynette praatte.

Op een gegeven moment werd ik naar een kant van de eerste hulp gereden en stonden er twee verpleegsters over me heen, een aan weerszijden van de trolley. Ze waren met elkaar aan het praten en een van hen zei dat ze moeite had om zwanger te worden. Ik luisterde en zei: "Daar kan ik je bij helpen!" Ze keken allebei nogal geschrokken! Ik legde uit dat ik geweldige gezondheidsproducten en geweldige producten voor persoonlijke verzorging distribueer die haar misschien kunnen helpen. Ik legde uit dat dit de producten waren die mijn lichaam op dit moment voedden om het te helpen zichzelf weer op te bouwen en dat dit geen gewone producten waren. Ik legde het belang van het verwijderen van de giftige stoffen uit haar lichaam en stop ze meer in. Ik legde uit dat veel producten voor persoonlijke verzorging kunnen potentieel schadelijke ingrediënten in hen hebben. Ik heb ook uitgelegd dat ons voedsel niet hetzelfde voedingsniveau bevat als het ooit had.

Ik legde uit dat veel stellen met succes zwanger zijn geraakt nadat ze met deze producten waren begonnen en die stellen dachten dat het misschien de producten waren die het verschil maakten. Dus ik gaf haar mijn telefoonnummer en stelde voor dat ze me over een paar dagen zou bellen en dat ik het product voor haar zou regelen. Ik deed dit alsof ik net op de trolley lag, klaar om naar huis te gaan. Ze nam mijn nummer, maar belde me nooit ....

Ze hebben een kattenscan gemaakt en veel röntgenfoto's gemaakt. Ik drong nog steeds aan op geen morfine totdat de röntgenfoto's klaar waren.

Ze hebben toen alle röntgenfoto's en kattenscan opnieuw gedaan, ik weet niet waarom.

Ik herinner me dat ik tijdens de eerste röntgenfoto's aan de pijn dacht en worstelde om bij bewustzijn te blijven. Toen ze me vertelden dat ze ze allemaal opnieuw moesten doen, herinner ik me dat ik me ontspande en het gewoon accepteerde en dus naar een Zen-plek ging. Ik herinner me niet veel van de eerste partij röntgenfoto's, maar herinner me de tweede kattenscan en röntgenfoto's vrij duidelijk.

Mijn zus Helen kwam binnen en praatte, net als Michael, maar omdat het de eerste hulp was, lieten ze er maar één tegelijk binnen, behalve Amber en ze lieten Lynette met haar mee naar binnen.

Ik praatte over dingen, kan me niet echt herinneren, behalve dat ik ervoor zorgde dat het gesprek ging over normale alledaagse dingen, NIETS over het ongeluk of mijn toestand.

Ik was altijd duidelijk en toegewijd aan hoe het zou gaan aflopen.

Het was erg laat, ik denk dat het rond middernacht was, toen ik werd opgerold op de Intensive Care, in dit stadium kreeg ik denk ik morfine omdat ik me de pijn niet herinner.

Een van mijn vriendinnen was een verpleegster op de intensive care van dit ziekenhuis en ze vertelde mijn zus weken later dat de chirurg de verpleegster die voor me zorgde had gezegd dat hij me gewoon op mijn gemak moest stellen omdat ik ergens in de nacht zou sterven...

Ze tilden me op het zachte luchtbed en de dokter gaf me een injectie morfine direct boven het borstbeen. Hij zei: "Dit zal je helpen slapen".

Ik zei tegen hem: "Ik ga niet slapen, ik heb te veel werk te doen". Hij keek me vreemd aan en vroeg "wat bedoel je?" Ik antwoordde: "Ik heb een lichaam om te herbouwen!!"

Ik was voortdurend bezig met het kanaliseren van energie in mijn lichaam naar alle delen die genezing nodig hadden. Ik concentreerde me en stelde me voor dat de interne organen zichzelf opnieuw opbouwden en "normaal waren". Ik deed dit continu, de hele nacht. Ik heb nooit een oogwenk geslapen... te druk.

Lynette, Amber, April, Helen en Michael kwamen allemaal apart om welterusten te zeggen. Ik maakte er een punt van te zeggen dat ik ze 's ochtends zou zien, ik hield het gesprek over hen en waar ze logeerden. Ze hadden een motel geboekt en hadden al gegeten. Ik zei welterusten en maakte er een punt van tegen ze te zeggen dat ik van ze hield en dat het goed zou komen. Ik wilde ze geruststellen zodat ze zich geen zorgen hoefden te maken, want ik WIST dat het goed zou komen.

Ik praatte met de verpleegster aan het voeteneinde van het bed, kan me de gesprekken niet herinneren. (ze herinnert zich misschien).

Op een gegeven moment zei ik dat ik echt moest plassen. Ze gaf me de fles en hoe ik ook mijn best deed, ik kon er niet in plassen terwijl ik lag. Ze zei dat als ik het niet aankon, ze een katheter zouden inbrengen. Ik zei dat dat NOOIT zou gebeuren!

Ik heb meer dan een uur geprobeerd in de fles te plassen, maar het lukte niet. Ik had niet meer geplast sinds de lunch op zondag, meer dan 15 uur eerder.

Ik kreeg toen het idee om op te staan en te plassen. Ik vroeg de verpleegster: "Kun je me uit bed helpen?" en ze vroeg "waarvoor?" Ik zei: "Ik ga opstaan en plassen" en ze zei: "Ik laat je op geen enkele manier opstaan!"

Ik zei: "Ik sta op, of je kunt me helpen uit bed te komen of ik doe het alleen!"

Ze hielp me toen en het duurde ongeveer 5 minuten om me overeind te krijgen.

Daar stond ik in het halfdonker en hield met mijn linkerarm de infuusstandaard vast en urineerde in de fles die de verpleegster voor me vasthield.

Ik vulde het en het begon over te lopen op de vloer. Ze zei "wacht maar en ik haal nog een fles" ik zei "ik stop echt niet, ik heb geen idee wanneer ik dit weer kan doen". Ik wilde de stroom niet stoppen. De fles bleef over de vloer overlopen.

De verpleegster begon te lachen en zei: "Ik heb nog nooit iemand een van deze zien vullen! Ik denk dat ik het maar moet opdweilen!"

Ik grinnikte in mezelf omdat lachen op dit punt geen optie was. Die lach die ik van binnen had, was veelbetekenend voor mij.

Het duurde nog eens 5 minuten om me weer in bed te krijgen. De verpleegster en ik begonnen meer te kletsen en ik herinner me dat ze vroeg wat ik aan het doen was waarvoor ik wakker moest zijn. Ik legde uit waarom ik niet sliep en het werk dat ik aan het doen was.

Ik channelde specifiek energie rond mijn lichaam, zag mijn lichaam stralen met helder licht en vulde alle gebieden op die geen licht hadden of niet zo helder waren als de anderen.

Dit is hoe ik het deed.

Ik keek uit in het universum en stelde me voor dat mijn armen zich uitstrekten in het universum alsof ik het universum in een knuffel opschepte. Door dit te doen trok ik zoveel energie naar binnen dat het voortdurend over mijn armen stroomde, dus bij elke beweging stelde ik me een absolute overvloed van deze energie voor, dus ik wist dat er MEER was dan ik voor mezelf nodig had. Ik stelde me voor dat het naar de bovenkant van mijn hoofd zou komen bij de pijnappelklier (bij de kruin) en het rond mijn lichaam zou bewegen naar waar ik voelde dat het nodig was. Ik zag het gebruik maken van de voorraad voedingsstoffen die mijn lichaam op verschillende plaatsen in mijn lichaam had opgeslagen, van de geweldige supplementen die ik had ingenomen. Een paar jaar lang zeiden mensen tegen me: "Waarom slik je zoveel supplementen?" en ik glimlachte altijd en zei: "Omdat ik het kan". Elke keer dat ik werd gevraagd, vertrouwde ik mezelf gewoon en bleef ze nemen. Pas na het ongeval realiseerde ik me hoe belangrijk het is om supplementen te nemen ter preventie en bij ongevallen. De meeste mensen hebben een tekort aan voedingsstoffen en dus in een noodgeval, wanneer hun lichaam onmiddellijk grondstoffen nodig heeft voor reparatiewerkzaamheden, moet het lichaam op zoek gaan naar een andere plek die het niet als essentieel beschouwt. Ik geloof dat dit een integraal onderdeel is van mijn overleving .

Soms zette ik 's nachts een enorme trechter op en vroeg ik mijn engelen om deze energie voor mij te kanaliseren en door de trechter te sturen. Op deze manier kon ik meer tijd besteden aan het bedenken van mijn lichaam dat weer aan het opbouwen was en alle activiteiten in mijn toekomst kon doen waarvan ik dacht dat ik ze zou willen doen.

Ik ging midden jaren tachtig op trektocht door de Himalaya in Nepal en vond het zo leuk en wilde altijd terug. Vanaf het moment dat Amber werd geboren, heb ik haar de dia's van de reis laten zien en gesproken over hoe geweldig het zal zijn als we het samen gaan doen als ze ongeveer 20 jaar oud is en ik bijna zestig ben. Ik heb altijd geweten dat ik jong van hart moest zijn om dit te doen en een sterk, gezond lichaam te hebben. Het grootste deel van mijn leven ben ik ziek geweest of heb ik pijn gehad met een zeer slechte rug of hoofdpijn enz. Ik zag dit als mijn kans om mijn lichaam BETER weer op te bouwen dan het was. (Ik heb nooit eerder in mijn leven gesproken over "vóór **het ongeval**".)

Die nacht op de intensive care was de meest gefocuste nacht die ik ooit heb gehad en ook de langste dat ik ooit onafgebroken gefocust ben geweest.

De volgende ochtend arriveerde de thoraxchirurg op zijn rondes en had veel mensen (artsen) bij zich , rond 12 uur . Ik denk dat ze verbaasd waren dat ik nog leefde.

Hij stond aan het voeteneinde van mijn bed en keek naar mijn kaart. Hij keek naar me op en zei "je hebt behoorlijk ernstige verwondingen" .

Ik keek hem aan en zei: "Is dat zo..." Het was duidelijk dat ik het uitgangspunt van zijn verklaring niet accepteerde.

Hij antwoordde: "Ik zal moeten tot het afsluiten van één en een halve long s en uw milt. Als ik opereer, kan ik beoordelen of ik nog iets anders moet doen."

Ik keek en wees naar hem en zei toen : "Jij bent toch de thoraxchirurg?"

Hij antwoordde "Ja"

Opnieuw met mijn vinger naar hem wijzend, zei ik toen recht naar hem: "Nou, het is jouw taak om me te vertellen wat ik moet doen om ervoor te zorgen dat dat nooit gebeurt". Toen ik zei dat ik wees ik naar mijn eigen en dan weer terug naar hem voor de rest van de zin.

De mensen die bij hem waren, deden allemaal een stap achteruit.

Hij keek me een paar minuten zwijgend aan, ik vroeg mijn engelen om ervoor te zorgen dat hij de informatie kreeg die hij nodig had, en toen zei hij zacht en kalm: "Laat de verpleegsters je laten zien hoe je een ondersteunde hoest doet en ik wil u zoveel mogelijk bloed ophoesten. Ik wil ook dat je diep ademhaalt en zoveel mogelijk bloed ophoest als je kunt."

Ik zei ok".

Hij ging weg en de verpleegster en ik keken elkaar alleen maar aan.

Ik had een gebroken borstbeen en gebroken ribben...

Het idee van hoesten en diep ademen.....

Ik lag daar een uur lang de moed te verzamelen om op te staan en rond te lopen.

Ik zei toen tegen de verpleegster dat ik haar hulp nodig had om uit bed te komen en ze zei: "Ik sta niet toe dat je opstaat."

Ik zei: "De dokter zei dat ik moest opstaan en rondlopen en diep ademen en dat is wat ik ga doen".

Ze zei nadrukkelijk "hij meende het nu niet"

Ik antwoordde: "Ik doe het nu en je kunt me helpen opstaan of ik sta alleen op."

Ze had een lichte grijns op haar gezicht en ging me helpen. Het duurde ongeveer 5 minuten om me uit bed te helpen en op te staan. Het voelde als een hele prestatie om daar te staan. Ik vertrok HEEL LANGZAAM. Elke 5 seconden een stap. Ik ademde diep en hoestte bloed op, zoals ik al een paar keer in bed had gedaan. Elke keer dat ik bloed ophoestte, stopte ik. Daarna weer vertrokken. Ik was ongeveer 15 stappen verwijderd van mijn bed en ik was volledig weggevaagd. Ik had geen energie meer en ik draaide me om en kon niet geloven hoe ver het bed leek. Ik deed de 15 treden terug naar het bed zoals ik de avond ervoor had gedaan. Zet mijn

zinnen erop en visualiseer hoe mijn lichaam reageert. Ik kroop weer in bed en lag daar te herstellen.

Mijn lichaam was ongelooflijk zwak. Ik heb in mijn leven een aantal marathons gelopen en die vijftien stappen hebben me meer uitgeput dan alle marathons.

Bij het ongeluk had elke spier in mijn lichaam zijn kracht verloren en het was alsof ik een baby was die de kracht van elke spier moest herstellen.

Ik ging door met het kanaliseren van energie in mijn lichaam en stelde me voor dat mijn lichaam zichzelf opnieuw opbouwde.

De verpleegster zat nog steeds aan het voeteneinde van mijn bed naar me te kijken zoals de ander de hele nacht had gedaan.

Na een uur zei ik dat ik er klaar voor was om het allemaal opnieuw te doen. Ze hielp me en ik ging op weg. Uiteindelijk deed ik een volledige ronde op de intensive care.

Opnieuw ging ik volledig uitgeput terug naar mijn bed.

Terwijl ik daar lag, vroeg de verpleegster me: "Besef je hoeveel geluk je hebt?"

Ik antwoordde: "Ik denk het niet, dat is waarschijnlijk de reden waarom je me de vraag stelt"

Ze zei: "Er is een ding dat we de doodssnelheid noemen voor bepaalde auto-ongelukken, dit betekent dat voor die snelheid en vooral iedereen in de auto sterft. Voor frontale botsingen met een stilstaand object (zoals een paal) is de doodssnelheid zestig km/uur. Deze week hebben we hier twee verschillende mensen gehad die precies hetzelfde ongeluk hebben gehad als jij, een frontale botsing tegen een paal. Ze reden allebei zestig kilometer per uur en stierven allebei, maar jij reed 85 km/uur en je leefde. Je hebt behoorlijk geluk."

Ik wist dat het geen geluk was, maar voelde ook dat ze niet wilde weten hoe ik het had gedaan. Ik lag daar en vroeg mijn engelen "hoe komt het dat ik het heb overleefd en zij niet?"

Het antwoord van hen was duidelijk en was "je vroeg om hulp"

Ik vroeg ze terug: "Wat deden de anderen?"

Ze zeiden: "Ze s e e de paal komen en zeggen: 'Oh nee !! Ik ga dood!' en ze sterven."

Daar lag ik een tijdje over na te denken.

Ik dacht aan al het persoonlijke ontwikkelingswerk dat ik de afgelopen decennia aan mezelf had gedaan en hoe vastbesloten ik was om mijn grenzen (of de grenzeloosheid van mezelf) te ontdekken en hoe ik had geleerd om op mezelf te vertrouwen en op wat ik voelde. Toen ik opgroeide, dacht ik eraan hoe ik me zo druk maakte over wat iedereen van me dacht en of ik het 'juiste' deed. Ik dacht aan veel dingen. Ik wist dat het geen geluk was...

Ik keek terug op mijn leven en realiseerde me de keuzes die ik had gemaakt toen iedereen me vertelde iets niet te doen wat *ze* niet leuk vonden, maar ik wist dat het goed voor *mij was*.

5 jaar na het ongeluk deed ik een opleiding in mijn bedrijf voor ongeveer 100 mensen en begon ik het verhaal te vertellen van de tijd dat ik ging parachutespringen, maar midden in de training realiseerde ik me plotseling dat als ik niet was gaan parachutespringen, ik mogelijk bij het ongeval om het leven is gekomen. Ik stond aan de voorkant van de kamer zichtbaar ontroerd en voelde waardering voor mijn kracht en bereidheid om door te gaan met wat ik in mijn hart weet dat goed voor mij is. Laat me het verhaal met je delen...

In het midden van de jaren tachtig (midden twintig) woonde ik in een grote stad in het land Victoria en op een avond keek ik naar een van die lifestyle-shows en er was een segment over

tandem-skydiven waarbij je jezelf vastbindt aan iemand die dat heeft gedaan een paar duizend sprongen zodat ze weten wat ze doen en dan spring je uit een perfect goed vliegtuig en stort je in een vrije val naar de aarde. Ik wilde al jaren parachutespringen, maar wist dat als ik het alleen zou doen, ik waarschijnlijk zou sterven. Ik had een slecht gevoel over het niet werken van het snoer en het niet openen van de parachute. Dus met tandem parachutespringen hoefde ik me daar geen zorgen over te maken, aangezien de ervaren persoon elke situatie aankon.

Ik belde de volgende ochtend het tv-station op en ontdekte waar ze de tandemsprong deden. Het was buiten Sydney . Dat was oké, want mijn vader woonde in Sydney en ik kon naar boven gaan om bij hem te blijven en een auto te lenen. Ik boekte de vlucht, belde hem en vertelde hem dat ik eraan kwam (ik was slim genoeg om hem niet te vertellen waarom ik naar boven kwam).

Ik arriveerde in Sydney vier dagen nadat ik de show had gezien en leende een auto en reed de twee uur naar de landingsbaan waar ze opereerden.

Ik kan eraan toevoegen dat ik op dat moment veel problemen had in een relatie. Ik hield van dit meisje, maar het werkte niet. Ik las ook een boek van Richard Bach genaamd Bridge Across Forever. Dit boek ging over het concept van zielsverwanten en of we echt voorbestemd zijn voor een bepaalde persoon. Het deel van het boek dat ik toevallig aan het lezen was toen ik in Sydney aankwam, was toen Richard de relatie met zijn soulmate niet aankon en in een klein eenmotorig vliegtuig omhoog ging . Het stortte neer en de parachute werkte niet. De situatie was opmerkelijk vergelijkbaar met waar ik mezelf op voorbereidde. Ik vroeg me af of Spirit me probeerde te vertellen dat ik niet door moest gaan omdat ik voor mijn tijd zou sterven. In mijn hart wist ik dat het belangrijk was om door te zetten. Ik wist dat ik de angst voor de dood wilde overwinnen. Ik wist dat het belangrijk was. Het duurde nog 20 jaar voordat ik begreep hoe belangrijk het was. Ik weet ook dat die twee dagen in Sydney me een krachtige steun in de rug hebben gegeven om door angst heen te dringen en me niet te laten beheersen door het onbekende.

Toen ik aankwam op de landingsbaan was het druk met opstijgende vliegtuigen en overal bewogen mensen. Het was een prachtige dag, weinig bewolking en de zon scheen.

Ik heb me ingeschreven en mijn geld betaald. Ze legden uit dat het geld niet kon worden terugbetaald. Ze hebben me door de training geleid en me aangepast.

De wind stak op en ik kreeg toen te horen dat ze boven een bepaalde windsnelheid niet kunnen tandemduiken, hoewel er nog steeds regelmatig parachutesprong was. Overdag, terwijl ik wachtte tot de wind ging liggen, las ik mijn boek en keek naar de andere skydiven en bezocht het toilet zo vaak dat er helemaal niets meer in me over was...

Ik wachtte de hele dag van ongeveer 10 uur tot zonsondergang . Ze waren zeer verontschuldigend en zeiden dat als ik om 5 uur 's ochtends terug zou komen, de wind altijd laag was op dat tijdstip van de ochtend en ik zou kunnen springen. Ik zei oké en ging naar huis.

Ik kwam thuis en heb gegeten, de hele nacht mijn boek gelezen, ik wilde weten of Richard stierf. Ik probeerde erachter te komen of er een boodschap voor mij in het boek stond. Dit verhaal gebeurde voordat ik leerde zo duidelijk te communiceren , zoals ik nu doe , met mijn engelen/spirituele helpers.

Ik stapte vroeg uit bed en had een klein ontbijt, wetende dat alles wat op dit moment binnenkwam, dwars door me heen ging ...

Ik arriveerde om 5 uur op de landingsbaan en de lucht was stil. De jongens waren verbaasd dat ik kwam opdagen. Ze zeiden dat er de volgende dag nog *nooit* iemand was teruggekomen. Ze namen me mee in het vliegtuig en bovenaan kreeg ik te horen dat ik op het metalen plaatje bovenop het wiel moest stappen. Het bord was maar groot genoeg voor anderhalve voet. Ik hing **doodsbang** aan de metalen staaf . Ik had echt het gevoel dat ik mijn dood tegemoet sprong.

Ik was niet van plan om me terug te trekken en als het de bedoeling was dat ik hier en nu zou sterven, dan zij het zo. De man die aan me vastgebonden was riep "Spring" en ik liet los. Op dat moment viel ik in een semi-bewustzijn. Mijn ogen waren open maar alles was zwart. Ik was me niet bewust van mijn omgeving, of waar ik was of wat er gebeurde. Maar in de verte hoorde ik een stem. De stem schreeuwde tegen me dat ik mijn benen moest optrekken terwijl we in een tuimeling zaten. Zijn mond was vlak naast mijn oor, maar het klonk alsof hij een mijl verwijderd was. Na een tijdje trok ik mijn benen op, niet echt wetend wat er gebeurde of waarom. Het voelde als een droom en dat ik in een foetushouding opkrulde en ik had geen idee wat er gebeurde of waar ik was. Terwijl ik mijn benen optrok, raakten we uit de spin en hij zei tegen me "nog een seconde en ik zou aan het trekkoord trekken".

We vielen vrij naar de aarde en ik wist in dit stadium dat ik er *absoluut* niets aan kon doen. Als ik op dit punt zou sterven, zou ik het niet kunnen stoppen. Dus besloot ik van de reis te genieten . **Ik accepteerde mijn situatie.**

Ik keek om me heen en kon niet geloven hoe raar het was om nog steeds het gevoel te hebben dat ik viel en sneller werd.

Uiteindelijk trok hij aan het trekkoord en ik slaakte een "joepie"!!!. Hij zei tegen mij: "Dat doen ze allemaal". We kwamen naar beneden en landden in de kleine cirkel. Alle andere skydivers kwamen naar me toe en vroegen: "Vind je het geweldig?"

Ik antwoordde "Absoluut!"

Ze zeiden toen: "Dus ga je het nog een keer doen?"

Ik antwoordde "Nee"

Ze vroegen me allemaal

"Waarom niet?"

Ik antwoordde "omdat ik er nu ben geweest en dat heb gedaan!"

Die ervaring heeft me zo gemaakt dat ik mijn angst voor de dood kon loslaten.

Terug in het ziekenhuis op de intensive care.

Gedurende de dag was ik nog steeds ongelooflijk gefocust op het helen van mezelf.

De derde keer dat ik opstond om te lopen en diep adem te halen, liep ik rond de intensive care. Elke keer als ik ging wandelen, stond de verpleegster naast me klaar om te helpen als dat nodig was. Ze hield me nooit vast tijdens het lopen, ik denk dat ze voelde hoe belangrijk het was dat ik het voor mezelf deed.

Deze derde keer zei ze tegen me: "Wat zie je om je heen?"

Ik antwoordde: "Een heleboel bewusteloze mensen"

Gedurende de ongeveer 16 uur dat ik op de intensive care lag, was dit de enige keer dat ik naar andere patiënten keek, het was niet dat ik ze negeerde, het was dat ze niet in mijn bewustzijn of gewaarzijn waren.

Ze zei toen: "Waarom denk je dat dat is?"

Ik hield mijn hand naar haar toe, met de palm naar buiten en zei: "Ik wil het niet weten, ik ben gefocust om beter te worden!"

Ze zei toen tegen mij: "Ik heb uw chirurg om de 15 minuten gebeld en hem verteld dat u niet op mijn Intensive Care thuishoort". Ik glimlachte en was het met haar eens.

Deze keer tijdens mijn wandeling deed ik twee volledige ronden van de grote kamer. Tijdens de tweede ronde vroeg ze me: "Wil je douchen?"

Ik keek naar haar en zei dat ik dat zou doen en dat ik er zeker van ben dat het me zou helpen om me beter te voelen en me prettig en verfrist te voelen.

Toen ik weer naar bed ging, zei ze dat het nog even zou duren om alles klaar te maken en dat ze me snel zou komen halen. Ze liet me nu alleen achter. Een duidelijk teken dat ze me beter kon zien worden (al was ik me daar toen nog niet van bewust).

Een half uur later kwam ze terug en haalde me op. Ik stond op en had haar hulp nog steeds nodig en we gingen naar de douche.

Ze kleepte me uit en zette me helemaal naakt in een van die witte plastic stoelen en legde de handdouches in mijn hand en zei dat ze snel terug zou komen. Ik kon niets bewegen, het enige wat ik kon doen was daar zitten in dezelfde positie als zij mij. Ik kon het water helemaal niet verplaatsen.

Het leek alsof ze een tijdje weg was toen ze terugkwam en haar hoofd om de deur stak. Ze vroeg of het goed met me ging waarop ik ja zei.

Ze zei toen: "Ik heb hier enkele verpleegsters, is het goed als ze binnenkomen?"

Met een hele grote glimlach op mijn gezicht vroeg ik "en wat willen ze zien?"

Ze antwoordde met een mooie lach: "Ze willen je onder de douche zien!"

Ik lachte terug en zei: "Ik dacht van wel ... breng ze binnen!"

De andere verpleegsters propten allemaal de doucheruimte in terwijl ik daar naakt zat met de doucheroos vast. Mijn zuster zei "hoe lang do u denkt dat dit intensive care unit is hier geweest?"

Ik zei: "Ik weet het niet, misschien 70 jaar denk ik."

Ze zei: "ja, en jij bent de eerste die er ooit in heeft gedoucht. We konden niet achter waarom ze een douche in een Intensive Care Unit, waar mensen worden gegeven sponsbaden!"

We lachten allemaal.

Ze legden uit hoe de douche altijd als opslagruimte was gebruikt, dus moesten ze hem opruimen en opruimen.

Lynette en Amber kwamen overdag vaak bij me langs.

Rond 16.00 uur kwam de verpleger me van de intensive care af rijden en me naar een afdeling brengen.

Nadat ik naar de afdeling was gereden, reden Lynette en Amber me naar de cafetaria van het ziekenhuis en we aten allemaal samen en praatten over gewone dingen.

Die maandagnacht had ik graag geslapen, maar er was een verpleegster uit de hel op de afdeling die op alle dienbladen en dweilen en emmers sloeg en de hele nacht luid rondliep.

Ik wreef een heel speciale genezende crème in mijn borst en nam speciale voedingssupplementen die ik normaal gesproken dagelijks inneem. Lynette had ze voor me meegebracht.

Op dinsdagochtend kwam de verpleger en nam me weer mee naar beneden voor röntgenfoto's en ze namen nog meer röntgenfoto's van de borst en reden me toen weer naar mijn bed.

Elk uur en soms vaker ging ik wandelen op en neer door de gangen, nog steeds diep ademhalend en nog steeds kleine hoeveelheden bloed ophoestend. Ik was onafhankelijk en bewoog iets langzamer dan normaal staptempo.

Ik had een paar telefoontjes en een paar bezoekers. Een van deze bezoekers was de intensive care-verpleegkundige die bevriend was met mijn zussen.

Toen ik op de afdeling was, kwam er een verpleegster binnen die een onderzoek deed naar de oorzaak van verwondingen bij ernstige auto-ongelukken, zodat de autofabrikanten de ontwerpen van auto's konden aanpassen om deze verwondingen tot een minimum te beperken.

Ze stelde veel vragen

Een vraag was "was er iets dat mijn zicht belemmerde?"

Mijn antwoord was "Ja"

Ze vroeg: "En wat was dat?"

Ik antwoordde: "Mijn oogleden!"

Ze schreef het op zonder te beseffen dat ik een grap had gemaakt en toen keek ze naar me op en ik zag dat ze me beoordeelde. Ze lachte toen.

Ik zei toen: "het stof van de airbag zorgde ervoor dat ik niet kon zien waar ik de auto in veiligheid moest brengen"

De verpleegster was ook een non. Ze sprak met me over hoe ongelooflijk het was dat ik nog leefde. Terwijl ze me aan het interviewen was, was een monteur mijn auto aan het beoordelen. Een week later, toen mijn vriend Michael en ik naar de auto gingen kijken en er een paar dingen uit haalden, vroeg de man die hem stalde "hoeveel mensen zijn erin omgekomen?" Michael zei dat niemand die deed, en je bent op zoek naar de man die het overleefde. Hij was geschokt en zei hoe ongelooflijk het was dat ik leefde (of soortgelijke woorden)

Op de woensdagochtend kwam de thoraxchirurg naar me toe, trok het gordijn om me heen en schudde zijn hoofd heen en weer en zei: "Ik heb nog nooit zoiets gezien ..."

Op dat moment dacht ik eigenlijk: "Misschien is dit erger dan wat ik mezelf heb laten beseffen..."

Hij zei: "Ik geloofde de röntgenfoto's die ik gisteren nam zo niet dat ik de top thoraxchirurg uit Melbourne heb gebeld en hij en ik zijn al 24 uur wakker en hebben de röntgenfoto's van zondagavond en gisterochtend en hij was het eens met mijn oorspronkelijke diagnose om

anderhalf van je longen te verwijderen. Hij is het ook eens met mijn huidige diagnose, dat je nu twee gloednieuwe longen hebt van een tiener die nooit gerookt heeft”

Ik zei: "Ik ben 43 jaar oud"

Hij zei: "Ik weet het..."

Ik was zo opgewonden... het was me gelukt...

Ik vroeg "wat gebeurt er nu?"

Hij antwoordde: "Je kunt naar huis gaan"

Ik vroeg "hoe snel?"

Hij antwoordde "zo snel mogelijk. Ik hoor je doet helende technieken en dat y ou ook het nemen van supplementen, en dit duidelijk is werken voor u en u beter af zou thuis zijn.”

Toen mijn lift een uur later arriveerde om me naar huis te brengen, liep ik op eigen kracht het ziekenhuis uit.

Binnen twee weken na het ongeluk kon ik net als Tarzan op mijn borst bonzen.

Mijn gebroken ribben en gebroken borstbeen waren mooi aan het genezen.

Zou het niet geweldig zijn als we allemaal onszelf zouden vertrouwen en de ideeën en inspiraties die we opdoen?

Hoeveel vertrouwen we onszelf eigenlijk?

Ik weet dat in de loop der jaren sinds 1987 het geloof en vertrouwen dat ik in mezelf heb en waartoe ik in staat ben , enorm is toegenomen. Dit komt voornamelijk door hetzelfde werk dat ik nu deel via www.enjoyinnerpeace.com.au. Op deze website zijn er veel items die je in staat stellen je spirituele groei na te streven terwijl je thuis bent of door te delen met andere gelijkgestemde mensen op dezelfde reis.

Als u wilt weten hoe te werken met uw Gidsen van de Geest als John of zijn die meer willen weten over wie je bent, waar je vandaan komen leren , waar je naartoe gaat en waarom je hier bent , ga dan naar h is de website www.enjoyinnerpeace.com.au

Eenmaal daar op zijn site

Bekijk eerst de 20 minuten durende video op het tabblad Ons Verhaal

Koop ten tweede een eBook.

Ten derde kun je een Thuisstudieprogramma aanschaffen , waar je zelf , in je eigen huis , aan kunt werken

Ten vierde boek jezelf in voor een één-op-één consult voor het Oriëntatieprofiel waar je duidelijke tweerichtingscommunicatie met je spirituele helpers tot stand brengt / verfijnt.

Afhankelijk van hoe ver je je spirituele groei wilt nastreven, zijn er meer dan 600 cursussen over spiritualiteit en vele andere diensten beschikbaar.

Verken de website www.enjoyinnerpeace.com.au en als je vragen hebt, stel ze dan gewoon .

John reist de wereld rond en leert mensen hoe ze met hun Spirit Guides moeten praten, zichzelf kunnen vertrouwen, hun levensdoel kunnen vinden en de moed hebben om het na te streven. Als u wilt dat John naar uw regio komt, neem dan contact met hem of zijn medewerkers op via de website www.enjoyinnerpeace.com.au .

Ook als u ook vloeiend Engels en er fouten in de vertalin op van de Engels versie van deze vertaalde versie laat mijn kantoor weten en als je zijn blij om de vertaling opnieuw te controleren voor ons, dan zullen wij graag vooruit het Word-document versie voor u te bewerken. Bij voorbaat dank om ons te helpen